

**Mál nr. 305/2024**

**Nafn málskotsaðila (M)**

**Nafn varnaraðila (V)**

**Heiti vátryggingar: Hundatrygging.**

**Vátryggingasamningur. Gildissvið.**

**Gögn.**

1. Málskot móttakið 19. ágúst 2024, ásamt fylgiskjölum.
2. Athugasemdir V, dags 6. september 2024, ásamt fylgiskjölum.
3. Viðbótarathugasemdir M, dags. 24. september 2024, ásamt 13 reikningum.
4. Viðbótarathugasemdir V, dags. 12. nóvember 2024.

**Málsatvik.**

Í gögnum málsins kemur fram að M sem var með hundinn sinn tryggðan hundatryggingu hjá V sendi féluginu tilkynningu þess efnis að hundurinn hafi veikst 12. september 2023. Í tölvupósti, dags. 22. apríl 2024, hafnaði V bótaskyldu í málinu þar sem tilvikið félli ekki undir trygginguna.

Í málskotinu tekur M fram að fjölskyldan hafi ákveðið að tryggja hundinn 1. nóvember 2023. Telur M að í þeirri ákvörðun V að byggja neitunina á þeirri forsendu að hundurinn hafi fengið flogakast í september mánuði, þ.e. áður en tryggingin tók gildi, felist staðreyndavilla. Hið rétta í málinu sé að hundurinn hafi verið greindur með flogaveiki 12. janúar 2024, eins og staðfest sé í fyrirbyggjandi sjúkdómavottorði frá dýralækni, dags. 26. febrúar 2024. Það sé þó rétt að hundurinn hafi áður verið hjá dýralækni vegna tilfallandi flogakasta vegna hinna ýmsu verkja sem hrjáðu hann. Þá tekur M fram að aðeins sé verið að fara fram á endurgreiðslu á kostnaði sem féll til eftir að tryggingin tók gildi. Krafa M í þessu máli snýst um útlagðan sjúkrakostnað vegna veikinda hundsins. Í viðbótarathugasemdum M, dags. 24. september 2024, segir að umrædd fjárhæð sé u.þ.b. kr. 300.000. Nefndin lítur því svo á að M krefjist viðurkenningar á bótarétti sínum úr tryggingunni en ekki sé um að ræða kröfu um tiltekna fjárhæð.

Í athugasemdum V, dags. 6. september 2024, er vísað til þess að borist hafi tjónstilkynning frá M 22. febrúar 2024 þar sem fram kom að hundurinn hafi fengið flogakast í september 2023 og síðan þrisvar sinnum til viðbótar á sirka mánaðar fresti. Hafi hundurinn að lokum verið greindur með flogaveiki. M hafi gert kröfu um greiðslu sjúkrakostnaðar úr hundatryggingu sem M er með í gildi. V hafnaði bótaskyldu með vísan í gr. 5.1. í skilmála hundatryggingar þar sem undanskildar áhættur koma fram. Tekur V fram að ágreiningurinn í málinu snúist því að hluta til um það hvort tilvikið falli utan gildissviðs tryggingarinnar. Hvað þann ágreining varðar bendir V á að í málskotinu komi fram að áður en gengið var frá tryggingunni hjá V hafi hundurinn fengið flogakast, þ.e. í september 2023.

Eins og áður hefur komið fram tók hundatryggingin gildi 1. nóvember 2023. Í athugasemdum sínum bendir V á að í vottorði dýralæknis, dags. 10. september 2023, segir: „Hringt var á vakt. Fékk flogakast í nótt sem varði upp undir 5 mínútur, hefur verið ólíkur sjálfum sér og lítið borðað og ælt fyrir flogakastið.“ Einnig segi eftirfarandi í öðru vottorði frá dýralækni, dags. 12. janúar 2024: „[...] fékk flog í september, og fór þá á annan dýraspítala í skoðun. Hann fékk svo flog aftur 25.11.2023“. Með vísan í þessi vottorð fullyrðir V að það sé ljóst að undanþáguákvæði 5.1. gr. hundatryggingar eigi við í málinu.

Í athugasemdum sínum tekur V einnig fram að auk hins framangreinda ágreinings um gildissvið tryggingarinnar byggji félagið á því að M hafi vanrækt upplýsingaskyldu sína við töku vátryggingarinnar 2. nóvember 2023. Byggir V á því með vísan í 2. mgr. 20. gr. laga um vátryggingarsamninga að vegna þeirrar vanrækslu M sé V heimilt að fella niður ábyrgð sína á tjóni M að fullu. Í þessu sambandi bendir V á að í beiðni um vátrygginguna hafi verið spurt hvort hundurinn hafi meiðst eða veikst á sl. 6 mánuðum og ef sú sé raunin um hvers konar meiðsli eða sjúkdóm hafi verið um að ræða. Þessu hafi M svarað játandi og síðan bætt við að hundurinn hafi líklega borðað eitthvað sem fór illa í hann. M hafi hins vegar ekki nefnt það að hundurinn hafi fengið flog í september 2023. Einnig hafi verið spurt að því í beiðninni hvort hundurinn sé fyllilega hraustur núna.

Bendir V á að þar hafi M merkt við já. Síðan vísar V í 2. mgr. 20. gr. laga um váttryggingarsamninga nr. 30/2004 þar sem fram komi að hafi váttryggingartaki með öðrum hætti vanrækt upplýsingaskyldu sína í þeim mæli að ekki telst óverulegt má fella ábyrgð félagsins niður í heild eða að hluta. Telur V að ef með beiðni M um hundatrygginguna hefðu fylgt upplýsingar um að hundurinn hafi fengið flog í september 2023, þ.e. áður en sótt var um trygginguna, hefðu slíkar upplýsingar haft áhrif á áhættumatið í tryggingunni og það hvort tryggingin hefði verið gefin út. Telur V að þessi ófullnægjandi upplýsingagjöf M eigi að leiða til þess að allur mögulegur bótaréttur M úr tryggingunni sé fallinn niður.

Í viðbótarathugasemdom M, dags. 24. september 2024, er því mótmælt að kostnaðurinn falli utan gildissviðs tryggingarinnar vegna orðalags gr. 5.1. Bendir M á að orðalag ákvæðisins sé óljóst og óskýrt, þar sé t.d. ekki að finna skýringu á orðinu sjúkdómur. Þá byggir M jafnframt á að á þeim tíma sem hinir bótaskyldu atburðir áttu sér stað hafi hundurinn ekki verið haldinn neinum sjúkdómi í skilningi þess ákvæðis. Hundurinn hafi því hvorki verið haldinn sjúkdómi áður en váttryggingin tók gildi né 30 dögum eftir það tímamark. Sjúkdómsgreining vegna flogaveiki hafi fyrst legið fyrir með vottorði dýralæknis, dags. 26. febrúar 2024. Þá fyrst hafi verið ljóst að um sjúkdóm væri að ræða. Með vísan í andskýringarreglu, sem M byggir á að hafi mikla þýðingu í váttryggingarétti, telur M að það beri að túlka óljóst og óskýrt orðalag gr. 5.1 V í óhag. V hafi samið skilmálanna einhliða. Þá hafnar M þeirri málsástæðu V að M hafi vanrækt upplýsingaskyldu sína í skilningi 2. mgr. 20. gr. laga nr. 30/2004 við töku tryggingarinnar. Telur M sig ekki hafa vitað að hundurinn hafi verið haldinn sjúkdómi er sótt var um trygginguna. Ekki sé hægt að vanrækja upplýsingaskyldu um atriði sem ekki liggja ljós fyrir og M hafi ekki haft hugmynd um á því tímamarki sem um ræðir. Írekar M að sjúkdómsgreining lá ekki fyrir er sótt var um trygginguna og því ekkert í hendi um að skilyrðið í gr. 5.1 um sjúkdóm hafi þá verið uppfyllt.

Í viðbótarathugasemdom V, dags. 12. nóvember 2024, er ítrekað að V telur með vísan í gildissvið gr. 5.1 í skilmálum hundatryggingarinnar að M eigi ekki rétt á að fá kostnað sinn greiddan úr tryggingunni. Bendir V á að tryggingin taki samkvæmt því ákvæði ekki til sjúkdóms sem upp hefur komið áður en váttryggingin tók gildi. Engu máli skipti í þessu sambandi hvenær hundurinn var fyrst greindur með sjúkdóminn af dýralækni, heldur skipti það eitt máli hvort sjúkdómurinn hafi verið kominn upp fyrir gildistöku tryggingarinnar. Telur V að gögn málsins séu skýr og ótvíræð um að hundurinn hafi fengið flogakast fyrir gildistöku tryggingarinnar þó svo að sjúkdómsgreiningin hafi farið fram eftir gildistökuna. Það sé því ljóst að mati V að þar sem veikindin komu upp fyrir gildistöku tryggingarinnar taki tryggingin ekki til kostnaðar við sjúkdómsmeðferð hundsins. Til viðbótar ítrekar V þá afstöðu sína að ef M hefði upplýst félagið um fyrra flogakast hundsins við töku tryggingarinnar hefði tryggingin ekki verið gefin út. Kemur fram að V telur að M hafi í umrætt sinn vísvitandi vanrækt upplýsingaskyldu sína.

### Álit.

Ágreiningurinn í þessu máli er tvíþættur. Í fyrsta lagi er ágreiningur um það hvort atvikið falli undir gildissvið hundatryggingarinnar, þ.e. gr. 5.1 í skilmálunum. Hvað þann þátt málsins varðar þá kemur fram í sjúkdómsvottorði frá dýralækni, dags. 12. janúar 2024, að hundurinn hafi fengið flog í september 2023. Hafi þá verið farið með hann í skoðun á dýraspítala. Hundurinn hafi síðan fengið annað flog 25. nóvember og komið í skoðun þremur dögum seinna. Þá hafi verið tekin blóðprufa og hundurinn skoðaður ítarlega. Öll gildi í blóðprufu hafi reynst eðlileg en hundurinn hafi verið mjög stífur í hnakkanum og átt erfitt með að sveigja sig. Grunur hafi verið um trauma við hnakka og ákveðið að reyna lasermeðferð og bakstera (Prednisolon). Hundurinn hafi síðan fengið nýtt flog 18. desember en þá hafi nýlega verið búið að lækka prednisolone skammt. Af þessum sökum hafi verið aukið við skammtinn á ný. Hundurinn fékk síðan fjórða flogið aðfaranótt 11. janúar 2024. Eftir það var ákveðið að láta hundinn á flogalyf (Phenoleptil).

V byggir á því að í gr. 5.1 í skilmálum fyrir hundatryggingu sem M var með hjá V, komi fram að eftirfarandi áhætta sé undanskilin., þ.e. falli utan gildissviðs tryggingarinnar: „Meðferð vegna meiðsla eða sjúkdóms, sem hefur komið upp áður en váttryggingin gekk í gildi, svo og sjúkdóms sem kemur upp innan 30 daga frá því að váttryggingin gengur í gildi, þ.m.t. meðfæddir og arfgengir kvillar eða sjúkdómar.“

M byggir á því að framangreint ákvæði sé bæði óljóst og óskýrt. Þannig sé t.d. óljóst hvernig beri að túlka skilyrði þessa ákvæðis um sjúkdóm. Hefur M byggt á því í málatilbúnaði að þar sem hundurinn

hafi ekki verið sjúkdómsgreindur við töku tryggingarinnar hafi hann ekki verið veikur í skilningi ákvæðisins á því tímamarki. V er á öndverði skoðun. M telur með vísan í andskýringarreglu að þessi óvissa eigi að leiða til þess að túlka beri ákvæðið með þeim hætti sem M byggir á enda hafi V samið skilmálana einhliða.

Nefndin hefur fallist á þau rök M að orðalag gr. 5.1 í skilmálunum mætti vera skýrara og að á þeim óskýrleika verði V að bera hallan. Því er fallist á þau rök M að tjón það sem um er deilt í málinu falli undir hundatryggingu M hjá V.

Seinni hluti ágreinings aðila snýr að þeirri spurningu hvort M hafi við töku tryggingarinnar vanrækt upplýsingaskyldu sína samanber 2. mgr. 20. gr. laga um vátryggingarsamninga nr. 30/2004. Í 20. gr. þeirra laga um takmörkun á ábyrgð félagsins vegna vanrækslu á upplýsingaskyldu segir eftirfarandi:

„Hafi vátryggingartaki sviksamlega vanrækt upplýsingaskyldu sína skv. 19. gr. og vátryggingaratburður hefur orðið ber félagið ekki ábyrgð gagnvart honum.

Hafi vátryggingartaki með öðrum hætti vanrækt upplýsingaskyldu sína í þeim mæli að ekki telst óverulegt má fella ábyrgð félagsins niður í heild eða að hluta.

Við mat á ábyrgð félagsins skv. 2. mgr. skal litið til þess hvaða þýðingu vanræksla vátryggingartaka hefur haft fyrir mat þess á áhættu, til þess hve sök hans var mikil, með hvaða hætti vátryggingaratburður hefur orðið og til atvika að öðru leyti.“

Nefndin hefur komist að þeirri niðurstöðu að M hafi, þegar sótt var um hundatrygginguna 2. nóvember 2023, vanrækt að upplýsa V um fyrra og þáverandi heilsufar hundsins í ekki óverulegu mæli í skilningi 2. mgr. 20. gr. Jafnframt telur nefndin vanræksluna snúa að atriðum tengdum heilsufari hundsins, sem ástæða er til að ætla að hefðu haft áhrif á mat V á áhættu og það að leiðandi á mat á því hvort M stæði tryggingin til boða. V byggir á því að ef M hefði upplýst félagið um heilsufar hundsins með fullnægjandi hætti, þegar sótt var um trygginguna, hefði umsókninni verið hafnað.

Hvað framangreinda niðurstöðu varðar þá bendir nefndin á að þegar M sótti um trygginguna 2. nóvember 2023 svaraði hún því játandi að hundurinn hafi veikst á síðustu sex mánuðum og að hundurinn væri fyllilega hraustur þegar sótt var um. Hvað fyrri spurninguna varðar þá tók M fram að hundurinn hafi líklega borðað eitthvað sem hafi farið illa í hann. Nefndin telur að þegar horft er til fyrirliggjandi upplýsinga um heilsufar hundsins felist ótvírætt vanræksla á upplýsingaskyldu í framangreindum svörum M. Ekki síst telur nefndin einsýnt að M hafi mátt gera sér grein fyrir því að sú staðreynd að leita hafi þurft með hundinn til dýralæknis í september vegna floga, væri atriði sem upplýsa ætti V um og sem gætu haft áhrif á það hvort trygging fengist. Nefndin hefur því komist að þeirri niðurstöðu að framangreind vanræksla M leiði til þess að allur bótaréttur M úr tryggingunni sé fallinn niður. V var því heimilt að hafna bótakröfu M.

#### Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr hundatryggingu hjá V.

Reykjavík, 27. janúar 2025.  
rafræn undirskrift

Guðmundur Sigurðsson

Hildigunnur Hafsteinsdóttir

Heiða Óskarsdóttir